

Totul e neprețuit, până și o sticlă de apă de la ceea ce ar trebui să fie un magazin. În Saigon aveau prețuri peste tot, chiar și la piață, deși erau orientative, totul se negociază, măcar știai de la ce pornești. Aici – suntem în Hoi An – prețul se face pe loc, după față. Și cum noi le părem ruși și ăstora (ca și la Istanbul) ne lovesc cu niște prețuri de te doare mintea. Oricum, te apucă durerea de cap cu banii lor. Dacă la tailandezi când ziceam 300 baht părea mult, până făceam conversia și realizam că de fapt îs vreo 9 dolari, aici vorbim numai în zeci de mii și milioane, mă apucă râsul, pe bune, nici nu mai fac calculul în euro sau dolari, e ridicol. Până și ei zic că e oribil cu zerourile astea ale lor, le-am povestit că am avut și noi mulți de zero și i-am tăiat. Good idea!

Mie nu-mi place să negociez, nu mă pricep și nici nu vreau, dacă nu-mi convine, nu cumpăr, simplu. Ce glumă bună! Ești în Vietnam, totul se negociază. În nici 30 de secunde treci de la 900 la 200 de mii (asta pe o rochie, la piață). Ferească sfântu să te uiți la ceva, să te arăți interesată de un lucru. Seara trecută am fost curioasă să văd cât costă niște bețișoare în cutii de lemn.

Văd că n-am cu cine și dau să plec. Îmi blochează calea, între standuri, mă întorc și mă strecor pe partea cealaltă. Urlă după mine – Ok, my last price, 150 000! Mă bușește râsul și plec. Mă întorc peste vreo 30 de minute, era în drum spre pensiune, mă vede și strigă iar după mine – 150 000!

Tind să cred că în Vietnam este o dispută între Ho Chi Minh City și Hanoi pe numărul de scutere din oraș. Eu aș zice că Hanoi e mai aglomerat din acest punct de vedere. Pe lângă asta, pare mult mai înghesuit și per total atmosfera e mai asiatică ca în sud, în Ho Chi Minh. Una peste alta, e un oraș interesant pentru care merita alocate două zile, chiar și una jumătate cât am stat eu a fost suficient.

Am ajuns în Ho Chi Minh cu [viza Vietnam la sosire](#) seara. Deși gazda noastră ne-a trimis mesaj și ne-a sfătuit să luăm taxi-ul – imediat ce ieși din aeroport, pe dreapta, cel mult 10 dolari, Vinasun sunt cei mai ok – cum am ieșit de la bagaje am văzut un semn de taxi și n-am mai stat pe gânduri deși era 15 dolari (e o companie privată). Aeroportul nu-i deloc departe de centrul orașului deci am ajuns repede, slavă Domnului, că deja nu mai puteam. Asta era tipa de la [hotel în Ho Chi Minh](#), o vietnameză brunetă, mică de statură și extrem de vorbărească. Tiger balm, good for you, vrei? Primesc orice! A doua zi am plecat spre spitalul franco-vietnamez. Vă chem un taxi, dacă cere mai mult de 10 dolari I call police! N-a fost cazul, avea aparat, ne-a luat chiar mai puțin. După vreo 4 ore și vreo 170 de dolari, m-am mai liniștit. Nu e rupt, e un ligament, mușchiul, lovitura a fost puternică, o să mă mai țină așa vreo 2 săptămâni.

În Ho Chi Minh, văzusem niște boluri de orez pictate. M-a pus dracu să-ntreb cât costă, că nu găseam prețul. Nu mai știu de la ce preț am pornit, dar știu că am plecat cu vânzătoarea după mine, strigând please, please buy. Ți-e și milă de ei, pe bune. Dar mă și enervez. Eu înțeleg că trebuie să trăiască și ei, mai ales că-mi par tare săraci, și sunt dispusă să plătesc dacă-mi place un lucru deși știu că dau mai mult decât face, dar să-mi ceri de 10 ori mai mult...Peste tot pe unde treci auzi hello, buy something, de multe ori nici nu știi de unde vine. Dacă e un rând de bărci pe mal, te iau toți la rând – boat, 1 hour, cheap – deși văd că ai zis deja nu, nu contează, poate lui îi zici da. Sunt ca o bandă stricată – no, thank you, no, thank you... Avem unul lângă hotel, vinde pălării, ne vede de 3 ori pe zi și de fiecare dată ne iese-n cale –

cheap, try – deși parcă a început să-i mai scadă entuziasmul, s-a prins că-și bate gura degeaba, cred că ne zice din obișnuință. Înțeleg că în Nord e și mai rău.

Citesc pe site-ul Băncii Mondiale că Vietnamul e a development success story- the percentage of people living in poverty dropped from almost 60% in the 1990s to under 10% today. La fața locului nu prea pare. Oricum, am văzut foarte puțin din Vietnam, e posibil să greșesc.

Tailanda era un pic mai organizată, mai găseai info pe site-uri, cei de la hotel îți mai ziceau de autobuze locale sau trenuri (cel puțin în Nord, Sudul era pus pe făcut bani cu orice chip), aici totul e cu tur, orice ai întreba, nu se poate, nu există, doar cu tur. Tur care, logic, n-are preț fix, poate costa 80 de dolari, 60 sau 40, după ochi.

Love room, happy room, rain coat

Să traduc. Vreți twin room sau love room? Adicătelea double bed. Happy room e toaleta. Iar azi am fost la un templu lângă Hoi An, se pune pe ploaie și ghidul ne întreabă, cu gura până la urechi, dacă avem rain coat. Apoi ne-a explicat ce înseamnă rain coat – stop babies. Și tot azi am aflat că dacă ai urechi mari trăiești mult și dacă ai burtă se zice că ești bogat.

Nu toți vorbesc engleză, sau vorbesc cât să-ți vândă ceva, de cele multe ori conversația se blochează la how much și thank you. Unii înțeleg ce vrei de la viața lor, dar nu știu să-ți răspundă.

Cea mai simpla varianta de a merge cu un scuter

Dar sa revin la Vietnam, ca despre asta doream sa scriu. Aici popular nu este Uber, ci Grab. O aplicatie care face aproximativ aceleasi lucruri, dar fiind dezvoltata in Asia, a prins mai mult la public. Atat de mult incat o sa vezi reclame prin orase, ba chiar si mici standuri de unde sa faci o comanda daca nu ai aplicatia. Uber este si el prezent, dar foarte slab. Si cum esti in Vietnam, nu poti comanda doar masini. Aici ai optiunea de a comanda si un scuter.

Vazand nebunia din trafic, am stat ceva pe ganduri daca sa urc sau nu pe un scuter. Am mers mult pe jos, am luat un taxi cand a trebuit, dar ideea de scuter mi se parea putin cam riscanta. Faptul ca nu am vazut pe nimeni fara casca, si nu exagerez deloc cand spun asta, m-a facut sa prind un pic curaj.

Un scuter poti sa-l iei ca pe un taxi, de pe strada. In Tailanda, cei de pe scuter aveau veste, o legitimatie, un numar pe vesta si tarife in statiile unde stationau. In Vietnam, nu am vazut nici unul dintre lucrurile acestea la cei care faceau taxi-scuter. Totul se intampla la mica intelegere, iar cum in Vietnam negocierea este cheia succesului, depinde doar de tine cat vei plati.